

Morten Dürr

SKADERNE

Illustreret af Peter Bay Alexandersen

Hvidt, sort og grønt

Efter mor døde, ville far jage skaderne væk.
Men sådan gik det ikke.
Skaderne blev.
Det var godt.
For det var skaderne, som gav mig brevet.

Skaderne bor i det høje bøgetræ bagerst i haven.
Her har de altid boet.
Man ser dem tit flyve hen over huset. Om foråret
siddes de højt oppe i træet. De er sorte og hvide
bag grønne blade. Om sommeren hopper de rundt
på græsplænen. De fanger insekter og regnorme i
græsset.

Engang stoppede en af skaderne op og kiggede på mig. Den stirrede med sine to sorte, glinsende øjne. Som om den ville sige noget til mig.

Tidligt om morgenen bliver man vækket af deres lyd.

Skader synger ikke.

De piper ikke. De har underligt hakkende stemmer.

Min lillebror Asger har en laserpistol, der siger ligesom skaderne.

Shæææ... shæ, shæ, shæshæshæ ... shææææ!

Mor mener, at de skælder ud, når nogen kommer for tæt på.

Jeg synes, det lyder, som om de griner.

Mor fortalte os noget underligt om skader.

“Skader elsker ting, der ligger og glimter. Hvis man taber et smykke, så finder skaden det.”

“Går skader med smykker?” spurgte Asger.

“Nej, skaden samler bare alt muligt op, der skinner. Det kan endda være en komplet værdiløs skrue ... eller en gammel knap! Skader tager blanke ting med op til deres rede.”

“Ja, de er nogle værre små tyveknægte,”
brummede min far.

Han kan ikke lide skaderne.

“De jager de andre fugle ud af haven. Stjæler de
andres æg, gør de!”

Far ville have skaderne væk. Og han fik Asger til
at hjælpe sig.

Aben Asger

Min lillebror Asger burde være blevet født som abe. For han elsker at klatre i træer.

Og han er god til det.

Ikke mig. Jeg bliver svimmel.

Derfor var det Asger, som min far kaldte på.

Han sagde:

“Vi skal have fjernet skadernes rede. Hvis redene er væk, så forsvinder de.”

Så pegede han på træets top. Højt, højt oppe.

“Du skal klatre derop. Du skal ødelægge redene.”

Mor sukede.

“Kan vi ikke bare lade skaderne være. De er så hyggelige.”

“Hyggelige!” fnøs far. “De jager de andre fugle væk!”

Og så begyndte Asger at klatre.

Fra gren til gren. Højt op i træet.

En gang imellem forsvandt han bag bladene.

Så dukkede han op et nyt sted – endnu højere oppe.

Hans hvide skjorte blafrede som et flag i vinden.

Da Asger havde nået toppen, kiggede han sig forvirret omkring.

Asger kunne ikke finde reden.

Far råbte:

“Du skal kravle lidt til venstre.”

Han pegede:

“Ud på den gren dér!”

Forsigtigt satte Asger sig på en af bøgetræets grene. Han bevægede sig langsomt videre.

Så stoppede han op. Asger udbrød:

“Nu kan jeg se reden!”

“Godt!” råbte far. “Så skal du ødelægge den!”

Men Asger rørte sig ikke. Han stirrede bare ind mellem bladene på noget, vi andre ikke kunne se.

Han sad helt stille i lang tid. Så sagde han:

“Det kan jeg ikke ...”

Far rynkede panden og så forvirret ud.

Asger fortsatte:

“Skaderne har lagt æg. Der er æg i reden.”

“Riv reden ned, Asger!” råbte far.

“Nej!” sagde mor. Hun lagde en hånd på fars arm.

Så sagde hun stille:

“Det er synd for skaderne.”

Far skævede til hende. Han kiggede op på Asger.

Han kiggede på mig.

Så rømmede han sig.

“Øh ... okay, Asger. Lad bare reden være i fred.”

Mor smilede til ham. Far smilede tilbage.

“Kom bare ned igen, Asger,” sagde far.

Til min mor sagde han:

“Vi giver skaderne et år mere. Til næste år skal de væk fra vores have.”

En ting med tænder

Om aftenen fortalte mor, at sygdommen var blevet værre. At hun kunne dø af den.

Asger græd. Det gjorde jeg ikke. Men jeg fik det, som om jeg havde slugt en stor sten. Den sad fast i halsen, så jeg ikke kunne få luft.

Mig og Asger deler værelse ovenpå.

Det skulle kun være, indtil far fik malet mit værelse i kælderen.

Men da mor blev syg, gik alting i stå.

Kælderen blev aldrig lavet færdig.

Nu har vi hængt et lagen op. Asger har sin halvdel af rummet. Jeg min.

Midt om natten hørte jeg en lyd. Det var Asger, som lå og snøftede.

“Sov nu, Asger!”

Men Asgers gråd blev værre og værre.

Så måtte jeg stå op og hente far.

“Kom, Asger,” sagde far, “husk bamsen ...”

Far bar dynen. Asger gik med ham ind i det store soveværelse.

Så blev der stille igen.

Alt for stille.

Det var for Asgers skyld, at vi sov sammen. For at han ikke skulle føle sig alene.

Det med kælderens var vist kun en undskyldning.

Men jeg havde vænnet mig til det.

Nu savnede jeg lyden af Asgers tunge åndedræt. Sådan, som han lyder, når han sover.

Jeg var blevet lysvågen. Kunne ikke sove igen.

Jeg var sikker på, at jeg ville ligge sådan hele natten.

Alligevel skete det. Jeg faldt i søvn.

Næste morgen.

Køkkenet duftede af kaffe. Far og Asger havde været oppe i lang tid. De havde allerede spist.

Mor sad ved køkkenbordet i morgenkåbe.

Jeg spise havregryn med mælk og sukker.

Asger tegnede.

“Se,” sagde han. “Det var ham, jeg drømte om i nat!”

Asger viste mig sin tegning.

Han havde tegnet et monster. En underlig mand med alt for lange arme, stirrende øjne og fæle, spidse tænder.

“Hvad er det, han spiser?” spurgte jeg.

Monsteret gnaskede på noget hvidt og gult.

“Det er skadernes æg!” sagde Asger.

“Ad!” sagde jeg og lo. Så spurgte jeg:

“Er det en trold?”

“Næ ...” sagde Asger og tænkte sig om.

“Det er ... bare ... en ting med tænder.”